

20ste JAARGANG, NR. 380
18 JULI 2022

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

3 **NORTH SEA JAZZ FESTIVAL**

13 **JAZZ OP PAPIER**

14 **JAZZ OP DE PLAAT**

Jonathan Nagel, Daniel Herskedal,
Chet Baker, Rembrandt Frerichs.

17 **JAZZ OP HET PODIUM**

North Sea Round Town.

EN VERDER (ONDER MEER):

19 IM Clarence Becton (Olaf Zwetsloot)

18,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2022

NR 381 KOMT 22 AUGUSTUS UIT

BERICHTEN

Morris Kliphuis. (Foto: Tom Beetz)

Compositieopdrachten

Metropole Orkest in première

Tijdens een optreden op het Bridging Europe Festival in Boedapest speelt het Metropole Orkest voor het eerst een aantal composities die in opdracht zijn geschreven vanwege het 75-jarig bestaan van het orkest. Vaste gastdirigent Miho Hazama zal het orkest leiden. Voor het programma 'Arakatak: New Music for Metropole Orchestra' wordt werk gepresenteerd van Hazama zelf, maar ook van honorair dirigent Vince Mendoza, saxofonist Donny McCaslin, drummer Mark Guiliana, hoornist **Morris Kliphuis** en gitarist Cory Wong.

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

MATTHIAS VAN DEN BRANDE TRIO
WINT B-JAZZ INTERNATIONAL CONTEST

Het Matthias Van den Brande Trio heeft op 9 juli in Gent het concours B-Jazz International Contest en daarmee de Grote Prijs Albert Michiels gewonnen. Als prijs mogen saxofonist Matthias Van den Brande (B), bassist Tijs Klaassen (NL) en drummer Wouter Kühne (NL) een reeks optredens in Spanje, Italië en België gaan geven.

De jury - Sabine Kühlich, Maarten Weyler, Aygül Günaltay-Weyler, Artan Buleshkaj, Filip Verneert en Nicola Di Tommaso - was unaniem wat de winnaar betreft. "The very adult, very deep felt music and sound was really amazing", vond Sabine Kühlich (Jazz Voice Hochschule für Musik Würzburg). Jurylid Nicola Di Tommaso (Saint Louis College of Music in Rome) hoorde "very good interplay between rhythmical section and saxophone, original pieces but in connection with tradition and jazz language. No patterns and licks but very deep and full language and sound." Maarten Weyler (Koninklijk Conservatorium Gent) noteerde: „The interplay was just great! They are embedded in tradition but with a modern approach." Naast het winnende Belgisch-Nederlandse trio stonden Latitude (België/Frankrijk/Italië), Michelangelo Scandroglio Quintet (Italië), O.N.E. (Polen), Michele Frascà Group (Italië) en Half Easy Trio (Duitsland/Oostenrijk/Bulgarije) in de finale. In totaal deden musici met acht nationaliteiten aan het concours mee.

De B-Jazz International Contest startte in 1979 op initiatief van Albert Michiels als Jazz Hoeilaart. In eerste instantie deden alleen Nederlandse en Belgische groepen mee, maar geleidelijk werd het concours steeds internationaler. Sinds 2015 heeft het concours een nieuwe naam en vond de finale tijdens het festival Leuven Jazz plaats. Dit jaar is het onderdeel van het festival Gent Jazz.

ia77
JazzFlits

Een uitgebreid verslag van het
North Sea Jazz Festival 2022
vindt u op pagina 3 en verder.

Unicef partner van North Sea Jazz

Unicef is partner van het North Sea Jazz Festival geworden. Op het afgelopen festival was de VN-kinderrechtenorganisatie op verschillende plekken te vinden. Op de schermen bij de grote podia werd in de pauzes getoond hoe UNICEF wereldwijd kinderen helpt met onder meer muziek. Ook stond een wereldmuziektafel op het festival, waar bezoekers per land konden luisteren naar muziek en verhalen over kinderen. "Unicef doet fantastisch werk voor kinderen over de hele wereld. Muziek is een belangrijk element in hun aanpak en als het North Sea Jazz Festival daar een steentje aan kan bijdragen doen we dat, met hart en ziel", aldus festivaldirecteur Jan Willem Luyken op de website van het festival.

Carlo de Wijs. (Foto: Tom Beetz)

Carlo de Wijs verwerft doctorstitel

Organist Carlo de Wijs is 30 juni gepromoveerd aan de Erasmus Universiteit met een proefschrift getiteld 'De Microdynamiek van Muzikale Innovatie. De geschiedenis en toekomst van het Hammondorgel'. "In dit onderzoek staat (muzikale) innovatie centraal, waarvoor het Hammondorgel als metafoer dient. Het aanslaan van een innovatie hangt van tal van factoren af die maar net moeten samenvallen. Dat geldt ook voor het Hammondorgel, die juist midden in de economische crisis van de jaren dertig op de markt kwam", vertelt De Wijs in een toelichting aan Jazzflits. Hij maakt in zijn proefschrift een vergelijking tussen de succesfactoren bij de opkomst van het Hammondorgel en andere technologie zoals de magnetron en de Walkman.

Klik hier om zijn proefschrift te lezen: <https://bit.ly/3nKYVxr>

DISHWASHER_ IS JONG JAZZTALENT GENT 2022

De formatie Dishwasher_ is 7 juli tijdens het festival Gent Jazz uitgeroepen tot het Jong Jazztalent Gent 2022. De groep (Arno Grootaers (drums), Werend Van Den Bossche (saxofoon) en Louise van den Heuvel (bas)) serveerde een mix van jazz, improvisatie en computergeluiden. De groep krijgt 10.000 euro voor een project, dat in 2023 tijdens Gent Jazz gepresenteerd zal worden.

Bertrand Flamang, directeur van Gent Jazz: "We kregen dit jaar bijzonder veel inzendingen van een uitzonderlijk hoog niveau. Het is duidelijk dat er een hele generatie, soms erg jonge, muzikanten klaar staat die barst van talent, ambitie en ideeën." De andere deelnemers aan het concours waren Aki, Code Poems en Kreis. Het concours Jong Jazztalent Gent bestaat sinds 2002. Vorig jaar won tromboniste Nabou Claerhout de titel. Als winnaar speelde zij dit jaar met haar Nabou Trombone Ensemble (met vijf trombonisten) op Gent Jazz. Ook pianist Jef Neve, saxofonist Robin Verheyen en De Beren Gieren namen ooit aan het concours Jong Jazztalent Gent deel.

ACT-LABEL VIERT DERTIGJARIG BESTAAN

Het Duitse label ACT viert op 10 en 11 november met twee jubileumconcerten in Berlijn het dertigjarig bestaan. Die avonden zullen in de Berlin Philharmonie drie generaties ACT-musici optreden. Tevens wordt het jubileum luister bijgezet met een album: 'ACT30 - Nils Landgren & Three Generations'. Dat verschijnt op 28 oktober.

Op 10 november treden onder anderen pianist Michael Wollny, accordeonist Vincent Peirani en saxofonist Emile Parisien op. Een dag later ontvangt gastheer en trombonist Nils Landgren – hij is al sinds 1994 aan ACT verbonden – onder anderen bassist Lars Danielsson, zangeres Cæcilie Norby, gitarist Ulf Wakenius, saxofonist Marius Neset, pianist Vincent Meissner en saxofonist Jakob Manz. ACT werd in 1992 opgericht door Siggie Loch, die daarvoor zijn functie als Europees directeur van platenmaatschappij WEA opzegde. Bij ACT zijn sindsdien ruim zeshonderd platen verschenen. Tegenwoordig zwaait Andreas Brandis de scepter bij het label.

Ook dit jaar geen Haagse festival Jazz in de Gracht

Het Haagse festival Jazz in de Gracht gaat ook dit jaar niet door, zo meldt de regionale zender RTV West op 6 juli. Het festival zou plaatsvinden op 25, 26 en 27 augustus. Belangrijkste knelpunt is de bijdrage van horecaondernemers. Die komen onvoldoende over de brug. De afgelopen twee jaar ging het festival vanwege de coronapandemie niet door.

NORTH SEA JAZZ 2022

Datum en plaats:

8, 9, 10 juli 2022
Ahoy, Rotterdam.

Ook het North Sea Jazz Festival was weer terug. Het leek wel of er helemaal geen coronapandemie was geweest. Een sporadisch mondkmasker herinnerde er nog aan. Zelfs een enkele muzikant droeg er een op het podium. Toch was er in Rotterdam heel veel veranderd in die twee jaar. Wie de (onduidelijke) plattegrond van tevoren bekeek, zag bijzondere wijzigingen. De zalen in Ahoy droegen altijd al namen van rivieren. Maar nu waren er drie stadsdelen. 'Uptown', 'Midtown' en 'Downtown'. Dat kwam omdat de nieuwe congreszaal aan het programma was toegevoegd. Amazon is nu een definitieve theaterzaal met 7.800 zitplaatsen. Ook de aangrenzende zalen waren splinternieuw. Broeierige achteraf- en bovenzaaltjes waren weg. Het resultaat was een hypermodern, high-tech complex: strak, ruim, clean en prima geventileerd. Het festivalcomplex was net als altijd tot in de puntjes aangekleed en gedecoreerd. Central Square, met winkeltjes en horeca, was verdubbeld in omvang. Even rustig zitten is nu overal mogelijk. Ook nieuw: pinnen in plaats van munten en gratis toiletten. In het programma zaten opvallend veel nieuwe en minder bekende namen. Het grote publiek kiest blijkbaar steeds minder voor 'old school jazz'.

VRIJDAG

Philip Lassiter startte het festival in een zaal die was gewijd aan trompettist Roy Hargrove. Lassiter leidde de blazerssectie van Prince en dat is nog steeds goed te horen. Hij speelde trompet en orgel met een forse band. Hij wilde blijkbaar heel graag optreden, want op elke stoel lag een kaartje met boekingsgegevens. Hij woont nu in Nederland en dat verklaart het grote aandeel Nederlanders in zijn band, zoals Efe Erdem (trombone), Glenn Gaddum Jr (bas), Niek de Bruijn (drums) en Martin Verdonk (percussie). De invloed en stijl van Prince en Hargrove waren onophoudelijk in de buurt. Het optreden werd voor een groot deel gedragen door de bas van Gaddum. Een compositie was een 'tribute to Prince' en heette 'Purple'. Dat het superfunky was, hoeft geen betoog. Dat zorg-
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Gary Bartz. (Foto: Joke Schot)

de wel voor ongemakkelijke ingestudeerde dansspasjes van de blazers. Met drie backingvocals, een uiterst soepele buikdansende zanger én gastsaxofoniste Candy Dulfer was het feest compleet. Lassiter deed ook een zangpoging maar de Hargrove/Prince-fundering maakte alles goed.

Trompettist **Eric Vloeimans** en pianist Frank Woeste speelden met hun kwartet. Ze deden samen al eerder projecten. Het was mooi om Vloeimans weer eens in een kwartet te horen. Onbedoeld trok hij (terecht) alle aandacht. Helaas was de geluidskwaliteit nogal beroerd. Vooral de zware elektrische bas van Jérôme Regard maakte het concert niet tot een succes. Vloeimans hoorde dit blijkbaar niet. Hij maakte door zijn lichaamshouding weer duidelijk dat hij een intensief artistiek proces beleefde. Hij genoot zichtbaar met zijn ogen dicht en een hand op de rand van de vleugel.

De North Sea Jazz-compositieopdracht kreeg **Marika van Dijk** dit jaar. De saxofoniste speelde haar nieuwe en complexe muziek voor een helaas matig gevulde zaal. Er was meer publiek bij de try-out op 6 juli in LantarenVenster. Ze koos voor een nonet met een heel diverse samenstelling met cello (Amber
[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Docters van Leeuwen), twee drummers (Joost Kroon en Ted Poor) en kleurmaker/gitarist Keisuke Matsuno. De titel van het project is 'Stranded', omdat ze wegens corona Australië niet kon verlaten. Van Dijk wisselde snel van saxofoon naar fluit en terug en maakte mooie unisono dingen samen met saxofonist Ben van Gelder. De stukken vloeiden langzaam van heel zachte en absurdistische improvisatie naar krachtiger en harmonische compositie. Ze hadden zich 'twee dagen bijna kapot gerepeteerd'. Het resultaat was ook leuk om te zien. De complexe muziek en de grote band vragen om beeld. Zo stonden de lesse-naars van de twee drummers tegenover elkaar, alsof ze elkaar steeds aankeken. Marike van Dijk vertelde dat ze technieken van John Cage had gebruikt en een compositie van hem had 'ge-johncaged' door net als hij een bestaand stuk een andere toonsoort te geven. Later wordt de muziek opgenomen en uitgebracht. En hou vooral gitarist Keisuke Matsuno in de gaten!

Trompettist **Ambrose Akinmusire** was zestien toen hij voor het eerst op het festival optrad. Nu kwam hij met een typisch Amerikaans kwartet met een aardslage bas en meer individuele virtuositeit dan compositie. Zijn thema's lagen namelijk nogal diep verscholen. Ook hij droeg stukken op aan Roy Hargrove. Akinmusire stapte makkelijk naar achteren als het trio speelde. Er was ook een wonderschoon langzaam stuk dat toch geen ballad was. Wat een prachtige sound heeft die man! Het kwartet kan ook op Formule 1-snelheid. Ze wisten zelfs een swingend hardbopstuk wringend te maken. En dat is een compliment. En ach, een bassolo zorgde voor heel wat vrije stoelen in de zaal.

Nog een trompettist: **Theo Croker**. Zijn concert startte met lieflijke vogelgeluidjes en samples van gesproken woord. Maar er was ook een massief drumstel. Daarachter zat Shekwoaga Ode. Hij klonk als een hiphopdrummer met een donderende bassdrum. Hij was supersnel, maar meestal toch niet luid. Zijn drumkit bewoog dan ook nauwelijks en een bekken hing zo hoog dat hij eronderdoor kon kijken. Croker speelde strak en clean, hard en loepzuiver, soms met elektronische effecten. Een muzikant van deze tijd.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Philip Lassiter. (Foto: Joke Schot)

Eric Vloeimans (trompet) en Frank Woeste. (Foto: Joke Schot)

Saxofonist **Joe Lovano** (69) en trompettist Dave Douglas werken samen in hun project 'Sound Prints'. Een hardbopproject waarmee ze drie albums maakten. Lovano: "Sound Prints is een vrij stromende, vroege muzikale expressie binnen de sociale omgeving waarin we nu leven. We creëren muziek binnen de muziek". Bedoelt hij daarmee jazz en improvisatie? Wat zijn die twee aan elkaar gewaagd. Echte tegenhangers. Ze hebben die stukken al honderden keren gespeeld. Pianist Lawrence Fields is jong en opvallend goed. Hij legde dwarse en tegendraadse patronen in een swingend stuk. En ook bassist Yasushi Nakamura was een sterspeler. Wat een articulatie! Hij trok zijn instrument zowat in tweeën. Jammer van de geringe belangstelling.

Ibrahim Maalouf sloot de avond af in het voormalige sportpaleis. Ook de bovenste ring was open. De Libanese trompettist werd aangekondigd als 'een verbinder van oost en west die in no time de zaal op zijn kop zet'. Zijn sound is altijd direct herkenbaar. Met een tomeloze energie vloog hij over het grote podium. Wat een uitkomst is de draadloze microfoon. Het geluid was wel knetterhard maar we voelden ons op een oosters dorpsplein bij een nachtelijk, zwoel feest. En inderdaad, na een kwartier stond iedereen te swingen. Zijn thema's zijn eenvoudig maar heerlijk opzwevend. Maalouf: "Welcome in my world from Capacity To Love".

[...vervolg op pagina 7 linksboven](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2022

Avishai Cohen. (Foto: Joke Schot)

Hiromi. (Foto: Joke Schot)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2022

Julian Lage (links) en Jorge Roeder. (Foto: Joke Schot)

Ibrahim Maalouf. (Foto: Joke Schot)

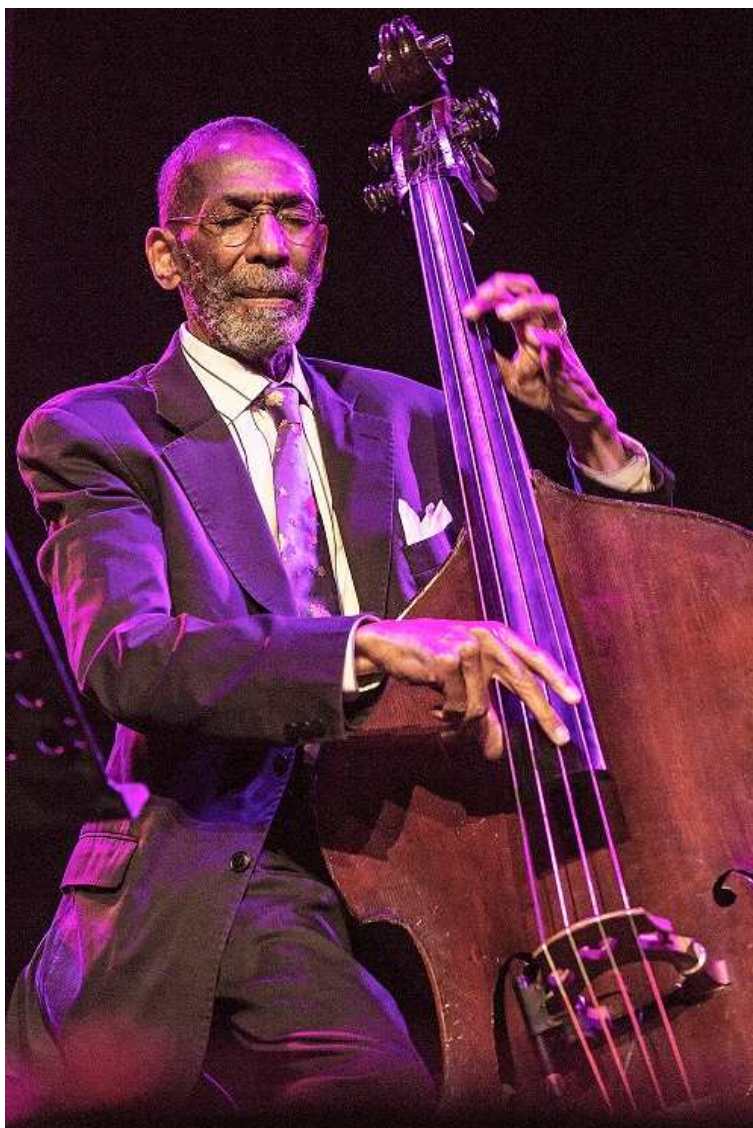
ZATERDAG

Martí Mitjavila is een klarinettist uit Barcelona. Hij koos voor minder bekende stukken uit het Great American Songbook en eigen werk. Hij is nog jong en blies heel ingetogen en bescheiden. Maar wat een prachtig geluid haalt hij uit dat houten instrument. Het paste perfect bij de akoestiek van de zaal. Als hij speelde keek hij met een heldere blik naar het publiek. Dat er geen piano bij was, versterkte juist zijn rol. Alle stukken eindigden heel zacht. Hij gebruikte ook de wat avontuurlijker basklarinet. Daarmee speelde hij een duet met zichzelf door de inzet van hoge en lage contrasten.

'Artist in Residence' **Herbie Hancock** was een enorme publiekstrekker. Zaal Amazon was letterlijk tot in alle hoeken en gaten gevuld. Tot helemaal bovenin stonden mensen op de trappen. Onverantwoord. Dat de beveiliging dit toeliet kwam doordat er nauwelijks beveiliging aanwezig was. Personeelstekort. Voor de eerste rijen stonden tientallen mensen die bij aanvang door de zittende mensen werden aangespoord te gaan zitten. Misschien wordt Hancock (82) gezien als een bezienswaardigheid omdat hij nog met Miles Davis speelde. Dat gold ook voor bassist Ron Carter, die later op de avond optrad. Hancocks setlist? "Ik ben hier al zo vaak geweest. We spelen kleine stukjes van allerlei composities." Daaronder Wayne Shorters 'Footprints'. Hancock was omringd door toetseninstrumenten, veelal elektronisch. Het ging meer om de sfeer en dan om een herkenbare, eigen sound. Dus fusion met een zware festivaldrumkit en dito bas-sound. Daardoor was het geluidsvolume aan de hoge kant, maar deze nieuwe zaal kan dat goed hebben. Met trompettist Terence Blanchard, gitarist Lionel Loueke was het een echte all-starband.

Iets totaal anders. De altijd bescheiden gitarist **Julian Lage**. Hij heeft een duidelijk eigen en overtuigend geluid. Maar hij is toch wel expressiever geworden. Hij is echt ontwikkeld. Het trio stond dicht bij elkaar. De leden genoten zichtbaar en lachten naar elkaar. Lage keek ontspannen de zaal in. Dit was voor hem duidelijk geen werk maar een liefhebberij. Ze speelden 'muziek van een album dat volgende maand verschijnt'. Vrolijk en optimistisch. En ook hier gold weer: hoe makkelijker het klinkt, hoe moeilijker het is.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Ron Carter. (Foto: Joke Schot)

Gitarist **John McLaughlin** is al tachtig. Maar zijn energie en zijn hardos zeggen heel wat anders. Zijn fusion raakte steeds de blues. Speciale gast was pianiste/vocaliste Jany McPherson. Ze zong 'The Creator has a masterplan' en had wat weg van Tania Maria. Bassist Étienne M'Bappé droeg zwarte handschoenen, een zwarte hoed en een donkere zonnebril. Maar zijn vette bastonen verborg hij niet. Zeker niet in de sterke duo's met gitaar. McLaughlin zong als een tabla uit zijn Indiase tijd met zijn Mahavisnu Orchestra. "Kata-da-kata-da-kata-da-katakada".

Nog een veteraan: bassist **Ron Carter** (85). De autoriteit van de lage tonen. Hij zou spelen met zijn Foursight Quartet, maar drummer Payton Crossley had volgens de aankondiger 'de ziekte die we niet zullen noemen'. Een trio dus. Carter kreeg voor aanvang een staande ovatie terwijl de deuren al dicht waren omdat de zaal vol was. Lange rijen stonden nog buiten om toch een glimp op te vangen van de man die net als Herbie Hancock nog met Miles Davis speelde. Het trio opende geroutineerd met een 'standard' alsof de pauze net afgelopen was en veel ging 'in vieren'. Carter is mager en broos, maar hij speelde trefzeker en schijnbaar onvermoeibaar. Saxofonist Jimmy Green hield zijn baas uit de wind en dat kostte hem zichtbaar moeite.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

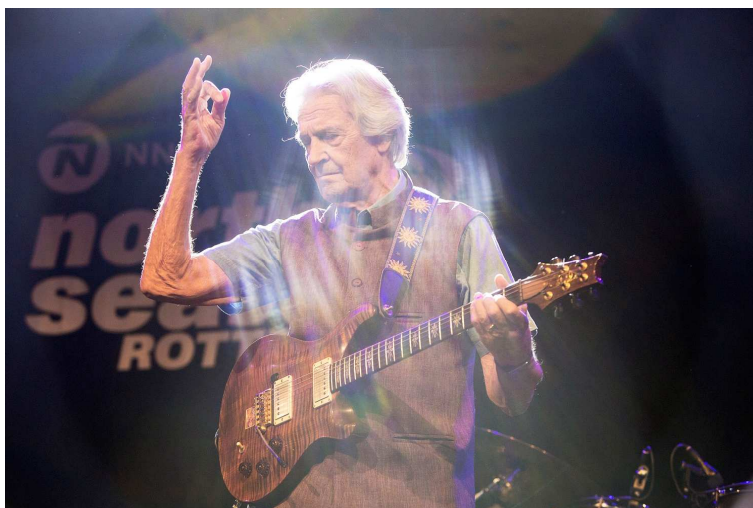
De muziek was een soort medley die zeker een half uur ononderbroken klonk. Een tijd lang waren er geen glijtonen waarmee hij zich onderscheidt. Maar opeens waren ze er gelukkig toch wél. We mochten natuurlijk geen spannende dingen van deze set verwachten. Die waren er dan ook niet. Het enige spannende was een tempoversnelling aan het schijnbare einde van een nummer.

Al vaak op het festival te zien: trompettist **Avishai Cohen**. Zijn baard was weg, maar zijn sound niet. Integendeel. Hij speelde zachter en emotioneler dan ooit. Zijn kwartet was helemaal Israëliësch en er klonk voornamelijk muziek van zijn laatste album 'Naked Truth'. Alles was doordrenkt met emotie en schoonheid. Eigenlijk was applaus ongepast omdat we helemaal in de muziek zaten én in die sfeer wilden blijven. De perfecte geluidskwaliteit droeg aan die focus bij. Cohen kent zijn pianist Yonathan Avisai al meer dan dertig jaar. Cohen blies veelal richting de grond. De rest volgde hem op een fluwelen wijze. Toen pakte hij een slordig opgevouwen briefje uit zijn zak en droeg een gedicht voor. Daarna volgde een diepe zucht. Toen volgde iets totaal anders. Het werd het absolute hoogtepunt van de dag. Het was een fenomenale bewerking van het pianoconcert in G van Maurice Ravel. En dat met trompet. Een concert om helemaal uit te zitten. Heerlijk!

De tegenwoordig baardloze trompettist Avishai Cohen, speelde zachter en emotioneler dan ooit. Hij was het absolute hoogtepunt van de zaterdag.

Nederlandse bands kan je het hele jaar door zien. Daarvoor hoef je niet naar het North Sea Jazz Festival. Maar dat geldt niet voor bassist **Joris Teepe**. Hij werkt steeds het halve jaar in Amerika en speelde nu in John Engels - Joris Teepe - Benjamin Herman. Benjamin Herman deed de aankondigingen. "John speelt met zijn oren." Hij doelde op drummer John Engels, die de boel leidde en stuurde. Inclusief tempowisselingen. Hij droeg een stuk op aan twee recentelijk gestorven collegadrummers die bijna niemand in het publiek bleek te kennen. Engels speelde glimlachend, zacht maar nadrukkelijk op zijn kleine en laag ingestelde jazzdrumstel.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

John McLaughlin. (Foto: Joke Schot)

Ook een vaste waarde op North Sea Jazz: bassist **Christian McBride**. Zijn groep heet 'Insight Straight'. Hij werd met gejuich ontvangen. Dat in een aangrenzende zaal pianist Robert Glasper fors van zich liet horen, maakte niet uit. Dat mag op een festival. De muziek van McBride is altijd melodieus, perfect getimed en strak. Het ging meestal supersnel, maar nooit gehaast en altijd zorgvuldig. Hij streeft altijd naar perfectie. En die was er. Alles klopte. 'Sophisticated lady' kreeg een prachtig gestreken versie. Vibrafonist Warren Wolf kleurde het concert. Eén toets van de vibrafoon klinkt al mooi. Laat staan het hele instrument. Pianist Eric Reed werd vervangen door de uiterst energieke en ultrasnelle Peter Martin.

ZONDAG

Celano Badenhorst Baggiani & Wolfert Brederode traden op met een gemêleerd en internationaal gezelschap. Het programma zei: 'Een avontuur voor de ware muzikliefhebber'. Dat bleek terecht. Het zijn volslagen aparte en krachtige muzikale karakters die zeer dunne thematische verbindingslijntjes gebruiken. Maar ze waren er wel. Ze maakten het album: 'Carnet Imaginair'. Daarop staat ook 'Hymne à l'amour' van Edith Piaf. Om de beurt namen de mannen het initiatief om fors te improviseren op een stukje van het thema. De eigenzinnigheid van de groep bleek ook uit de attributen van de drummer. Daar zat een tulbandbakkvorm bij. En dat album is een troost als je het concert gemist hebt.

Piano én strijkkwartet? De Japanse pianiste **Hiromi** deed er iets spectaculairs mee. Ze noemt het een pianokwintet. Niks zoetigs of liefs. Nee, swingen en feest maken! Dit was een 'SHOW' in hoofdletters. Ze speelt altijd al vederlicht en supersnel óf met mokerslagen. Voor een stampvolle zaal was ze ook dit keer sprankelend, en met loodzware akkoorden. Ze is sterk percussief. Maar eigenlijk slaat ze niet op de toetsen maar ze drukt ze nogal fors in. Nu dus verrijkt met een strijkkwartet. Errol Garner, klassiek en countrymuziek, alles kwam voorbij. Met vooral veel humor. Celliste Gabriella Swallow deed al net zo gek. Ze nam soms de baspartij voor haar rekening. Het publiek klapte spontaan mee met het strijkkwartet waarvan de leden om en om opstonden om te soleren. Hiromi laadde in haar eentje de batterijtjes van een heel publiek op. In no time. Ze kreeg zelfs tussendoor twee staande ovaties.

[...vervolg op pagina 11 linksboven](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2022

Immanuel Wilkins. (Foto: Joke Schot)

Sanne Rambags Mudita. (Foto: Joke Schot)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2022

Nduzuzo Makhathini. (Foto: Joke Schot)

John McLaughlin & the 4th Dimension. (Foto: Joke Schot)

Altsaxofonist **Immanuel Wilkins** is pas 24. Hij woont in New York. Dit jaar stond hij voor het eerst op het festival. Overigens maakte hij zijn debuutalbum voor Blue Note: 'Omega'. Dat zegt toch wel wat over zijn kwaliteiten. Hij speelde in Ahoy werk van dat album. In een excentrieke lange jas blies hij duizenden noten over het publiek en meteen al in uptempo.

Charles Lloyd speelde al heel vaak op het festival. De saxofonist (84) ziet er nog steeds uit als een hippie. De band bestond uit gitarist Bill Frisell, pedalsteelgitarist Greg Leisz, bassist Reuben Rogers en drummer Kendrick Scott. Niet de minsten! Bill Frisell hoor je niet snel swingen. Maar dit keer wel. Hij kan alles en het is altijd fijn om naar hem te luisteren. En Lloyd, als hij langzaam blaast en vooral hoog is hij heel herkenbaar. De legende trok een volle zaal en hij ging zitten als hij niet speelde. Hij heeft al heel wat stijlen bij elkaar gebracht in het verleden. Nu klonk Americana en soms zelfs een beetje country. Dat zijn spel een beetje rafelig was is natuurlijk geen probleem. Hij klonk op fluit heel helder en deed daarbij denken aan de jaren zeventig.

Binnenkomend tijdens het optreden van **Jacob Collier** leek het alsof er geen concert bezig was. Dat zit zo. Hij liet het publiek als koor functioneren. Zachtjes en behoedzaam. Collier kan met een zaal doen wat hij wil. Hij bespeelt ook elk muziekinstrument dat hij wil. Op het podium was een apart podium gebouwd met een parkachtige sfeer. Collier schaatste op blote voeten voor dat podium langs. Binnen twee minuten was hij dirigent én snelde hij naar gitaar, vleugel en synthesizer. Met extreme lichteffecten en overdonderende muziek bouwde hij een feestje dat het publiek enorm beviel.

Presentatrice Maite Hontelé vroeg zich af: "Als je wiskundige en natuurkundige bent en je bent ook nog professor aan Harvard, hoe combineer je dat met muziek? We gaan het zometeen horen". Het ging over pianist **Vijay Iyer**. Hij nam voor aanvang graag een enthousiast applaus in ontvangst. Zijn begaafdheid klinkt door in zijn muziek. Niks is makkelijk en alles is complex in deze muziek. Dat vraagt veel focus. Met dit trio maakte hij een album: 'Uneasy' met bassiste [...vervolg in de rechterkolom](#)

Linda Fredriksson. (Foto: Joke Schot)

Linda May Han Oh en drummer Tyshawn Sorey. Daarvan werden stukken gespeeld. Dat waren nogal lange stukken, gelukkig zonder afgebakende soli. Subtiel en wonderschoon.

Veelbesproken en veelzijdig: alleskunner **Tigran Hamasyan**. Hij sloot het festival af. Als je Alicia Keys niet meerekent. De pianist: "Vanavond doen we iets heel anders: we gaan lekker standards spelen". Speciale gast was saxofonist Immanuel Wilkins. Het is best wel bijzonder als je direct na je debuut voor een tweede keer speelt op dit festival. Wat die standards betreft, die werden volledig en onherkenbaar uitgerafeld en opnieuw in elkaar geweven. Door zijn Armeense afkomst klonken er oosterse facetten en nog veel meer niet-in-een-hokje-te-plaatsen stijlen. Bassist Mat Brewer was melodieus en ijzersterk met diepzwarte tonen. Na een tijdje klonk Thundercat uit de aangrenzende zaal als zwaar onweer. Maar het bleef droog. Hamasyan kon goed overweg met Wilkins en andersom. In 'Big Foot' van Charlie Parker ging het volgas, maar zonder de componist te imiteren. Van die Wilkins gaan we in de toekomst nog veel meer horen.

Peter J. Korten

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2022

Soundprints Joe Lovano (rechts) & Dave Douglas (links) Quintet. (Foto: Joke Schot)

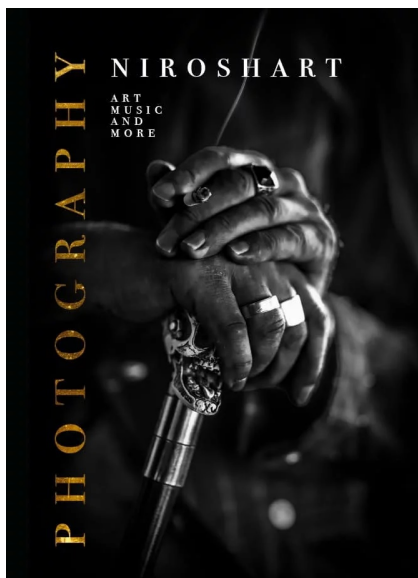

Jason Moran (links) en Archie Shepp. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

RANJANI

Ranjani Nirosha.

**Niroshart Photography :
art, music and more**

[Amsterdam : eigen uitgave, 2022]

[124] pag. ; 33x25 cm in ringband

Prijs 65 euro plus 5 euro porto

www.niroshart.com

**Bekijk hier het overzicht van alle
boekbesprekingen die in Jazzflits
verschenen: <https://bit.ly/3iiHUrS>**

Er zijn fotoboeken en fotoboeken. Drie hoofdelementen maken het verschil: de foto's zelf, de opmaak en, hiermee annex, het publiceren in eigen beheer, een handelwijze die hand over hand toeneemt.

Het was dan ook via een tip dat ik onlangs op het spoor kwam van het werk van Ranjani Nirosha (Roelfsema). Afkomstig uit Sri Lanka, maar in ons land opgegroeid, kwam zij in contact met het Nederlands kunstwereldje, waaronder dat van de fotografie. Dat is een bijzonder gegeven, want dat zou je als laatste verwachten van iemand die slechtziende is en die, zoals ze zelf zegt, vormen en kleuren anders waarneemt. En fotograferen kan ze: prachtig zijn de portretten van personen uit haar eigen kring: close-ups van koppen met hun gegroefde gelaat, en face, en profiel, of wegstarend. Soms ook ten voeten uit, midden in een voorstelling, onbespied of misschien juist geregisseerd door de geportretteerde zelf.

Ranjani blijkt een bijzonder goed gevoel voor compositie te hebben. Waar foto's doorgaans omgeven zijn door een wit kader, zijn het hier staande of liggende spreads, aflopend over de volle pagina dus. Vaak wordt het vlak doorkruist door de diagonaal van de saxofoon of de toets van een contrabas. Als de foto al te statisch dreigt te worden, is de denkbeeldige horizon 45° omgedraaid en ontstaat er een soort ruit binnen de rechthoek van de pagina. En daarmee zijn we bij het tweede element gekomen: de vormgeving.

De fotografe tekent er zelf voor. Het zal ook haar keuze zijn geweest zes verschillende papiersoorten toe te passen. Als leek houd ik het maar op kleur of zwart-wit, glanzend of mat, 'verzilvend' of gesatineerd; de technische termen staan in het colofon. Drukker Douma heeft wat dat betreft knap werk geleverd. Maar met welk doel? Ter afwisseling? Om de kijker een idee te geven van haar eigen handicap? Neem de foto van drummer Pierre Courbois: prachtig van compositie, bovenbenen en de beide armen vormen horizontale lijnen met loodrecht erop de standaard van de trommels en bekkens. Maar de zilverglans die erover ligt dwingt je wel er moeite voor te doen om dat goed te zien. Overigens lukte dat beter in het volle daglicht dan onder een lamp bij avond. Al met al levert het schemerachtige en ook sinistere beelden op. Zie bijvoorbeeld het omslag en pagina 11: de handen van zanger Peter Bootsman, een doodskop op de microfoon omklemmend.

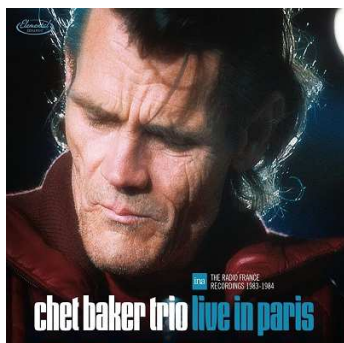
Het boek is vrijwel zonder tekst. Er is alleen een lijst van namen van degenen die gefotografeerd zijn, met een verwijzing naar de pagina's. Maar dat blijkt behelpen, daar die slechts om de tien genummerd zijn. Bovendien wordt het bladeren bemoeilijkt door de verschillende diktes van het papier, ja, bijna tot die van karton.

Mogelijk staat het portret voorop; de persoon is secundair. Maar mij gaat het, met het oog op deze rubriek, in de eerste plaats om de namen. Een kwart van de geportretteerden is namelijk jazzmuzikant. Sommigen van hen zijn vaker dan eenmaal afgebeeld: saxofonisten Hans Dulfer, Rinus Groeneveld en Boris van der Lek, trompettist Michel Varekamp, pianist Polo de Haas en bassist Harry Emmery. Van de overigen noem ik: Simon Rigter (met een g dus), Juan Martinez, Jan van Duikeren en Rob Horsting (alle vier van het huidige Jazz Orchestra of the Concertgebouw), de saxofonisten Erwin Benjamins, Efraim Trujillo, Benjamin Herman en Yuri Honing, de gitaristen Jesse van Ruller, Anton Goudsmit en Jérôme Hol en de drummers Joost Lijbaart en Felix Schlarmann.

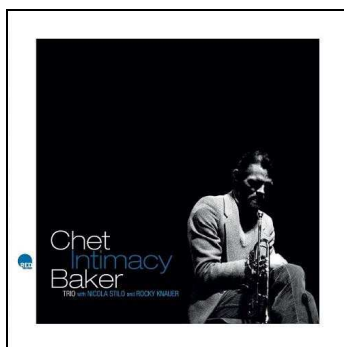
Zij bevinden zich in het bonte gezelschap van dansers, schilders, beeldhouwers, fotografen en hen die zich tooien met vreemdsoortige kledij en andere hulpstukken en aldoende hun lichaam in dienst stellen van een zogenaamde performance.

JAZZ OP DE PLAAT

CHET BAKER
Live In Paris
INA France

CHET BAKER
Intimacy
Red Records

En weer verschenen er live-opnamen van Chet. Deze keer is hij consequent in redelijke vorm en hebben de geluidstechnici hun best gedaan om de klank op te poetsen. Al bleef het kennelijk onvermijdelijk dat de trompet niet altijd goed te horen is.

'Live In Paris' is een dubbelaar met twee 'gigs' in de genoemde stad, in 1983 en 1984. De eerste werd opgenomen voor een radio-uitzending en van de tweede bestonden zo te horen bruikbare privé-opnamen.

In een serie liner notes wordt weer over drugs uitgeweid, inclusief enkele misverstanden. Zo verloor Chet bij een knokpartij in 1966 niet zijn vermogen om te spelen; hij is op prima opnamen van later dat jaar te horen. (Er is gelukkig ook een goed interviewtje bij met bassist Riccardo Del Fra.) Maar dat houd je toch. We horen Chet in een ontroerende 'Easy living', een energieke versie van 'Margarine' en een groovy 'Walkin'.

Toch een beetje gemopper dat van toepassing is op meer live-opnamen: de solo's van de sidemen. Michel Graillier vult zeker de helft van de vertolkingen met zijn pianospel. Dat is zeer professioneel en geeft de leider de kans om zijn lippen wat rust te geven. Maar er lijkt geen einde te komen aan al die piano-chorussen. Daarvoor koop je geen album van Chet.

Misschien moet er toch maar eens een producer komen om in dit soort gevallen streng maar rechtvaardig de schaar te hantieren. Dat gebeurde ook al eens: de dubbel-cd 'The Sesjun Radio Shows' verscheen zonder de mislukte solo's van Allen Eager - die werden er uit geknipt. Bovendien werd voor deze productie een selectie gemaakt uit meerdere concerten.

'Intimacy' laat een wonderlijke 'gig' uit 1987 horen: eentje waarbij de pianist was thuisgebleven. Ergens in de ook hier meerdere en met drugs volgestouwde liner notes is te vinden waarom: Larry Porter werd opeens ziek en bleef in Rome. Chets fluitist Nicola Stilo kon ook wat gitaar en piano spelen en deed dat dus, die avond. Bassist Rocky Knauer hield alles bij elkaar. Letterlijk een rots, die man.

Een trio dus zonder 'echte' pianist of gitarist. Chet blaast onverstoorbaar door. Maar ook hier zijn de solo's van de anderen schier oneindig. Stilo heeft daar de piano-chops niet voor en de bassist plukt zich het schompes. Af en toe speelt Chet wat piano, met één hand. Tja. Te midden van de overweldigende massa Chet-issues is dit - enkele hemelse trompetsolo's uitgezonderd - vooral een curiositeit en een cursus 'Hoe Redden We Ons Eruit'. Beter dan dit alles zijn natuurlijk de Japanse live-opnamen uit 1986 en 1987. Daarvan werd tot dusverre alleen een concert in Tokio, 1987 uitgebracht. Werkelijk sensationeel. Maar er is meer, zoals ik al vaker vruchteloos constateerde. Zouden platenbonzen geen magazines als Jazzflits lezen?

Jeroen de Valk

Bezetting:

Live In Paris:

Chet Baker (trompet, zang),
 Michel Graillier (piano),
 Dominique Lemerle en Riccardo Del Fra (bas).

Intimacy:

Chet Baker (trompet, zang, piano),
 Nicola Stilo (fluit, piano, gitaar),
 Rocky Knauer (bas).

DANIEL HERSKEDAL
Out Of The Fog
E2M

'Out Of The Fog' is het nieuwste album van de Noorse componist Daniel Herskedal. De cd en elpee komen officieel pas in oktober dit jaar op de markt, maar zijn groep toert al sinds mei 2021 met dit project door Europa. Het is zijn tiende cd onder eigen naam en zijn eerste voor E2M. In Herskedals discografie komen we hem ook nog tegen met saxofonist Marius Neset en de Nederlandse trompettist Bart Lochs.

Herskedal heeft een aantal malen in ons land opgetreden maar is hier een stuk onbekender dan in andere Europese landen, laat staan in Noorwegen waar hij, zeker als componist, een grote naam heeft. Zijn muziek past precies in het kader waarmee de Scandinavische jazz wordt geassocieerd en die niet in hokjes is in te delen. Rust en reinheid zijn het devies van dit album. Geen opgewonden gejakker maar ingetogen naar binnen gerichte muziek. De websites die Herskedals albums verkopen hebben allemaal hun eigen ideeën over in welke bak ze hem moeten plaatsen: klassiek, contemporary jazz, avant-garde, pop. Wie hem live heeft gehoord kan daar nog Arabische muziek aan toevoegen. Live staat zijn muziek dichterbij heden-daagse jazz dan op dit album. De muziek van deze cd is eerder als superrustige avant-gardistische pop te waarderen. Maar maakt dat wat uit? Eigenlijk niet want het is gewoon mooie muziek en meer moet je er ook niet van maken. Zelf is Herskedal een uiterst bescheiden solist die met zijn zware tuba lichtvoetige accenten aanbrengt. Het album wordt voor een groot deel gedragen door vocaliste Emilie Nicolas, die met haar heldere stem nog meer dan de componist zelf het kenmerkende karakter creëert, en door drummer Norbakken, die zijn accenten met de tomtoms aanbrengt. Herskedal heeft zijn muziek rondom Nicolas gecomponeerd en zij maakt er smakelijke amuses van. Geniet een paar daarvan en verorber niet alles tegelijk. Ook hier geldt dat overdaad schaadt. **Tom Beetz**

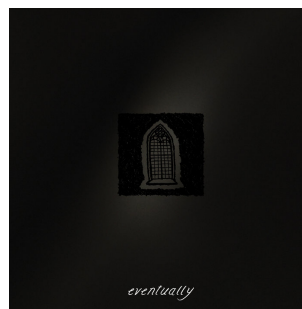
Bezetting:

Daniel Herskedal (tuba, bastrompet),
 Emilie Nicolas (zang), Eivind Aarset (gitaar),
 Andreas Helge Norbakken (drums).

Luister hier naar het nummer 'Out here':

<https://www.youtube.com/watch?v=I7tSFxBmAl0>

JONATHAN NAGEL
Eventually
Xilent Records

De coronacrisis heeft intussen al heel wat muziek opgeleverd die er anders niet zou zijn geweest, of niet zo zou hebben geklonken. Contrabassist Jonathan Nagel kreeg in 2021 van het Fonds Podiumkunsten subsidie om in het kader van 'Balkonscènes' een productie te maken. In samenwerking met drie danseressen (Anna Heuer Hansen, Maria Mavridou en Susanna Ylikoski) en een lichtontwerper (Ellen Knops) bedacht hij een voorstelling die gaat over de perceptie van de tijd: 'Eventually'. De muziek bestaat uit een driedelige suite, die onderbroken wordt door twee gedichten die voor wat licht en lucht zorgen. Want het stuk is bepaald geen lichte kost. Met zijn (gestreken) contrabas en elektronische effectapparatuur scheidt Nagel geïmproviseerde muziek die sterk tegen de ambient aanleunt. De sfeer is duister en geeft soms de suggestie van een mysterieus, niet nader gespecificeerd ritueel. Nagel werkt gestaag naar climaxen toe die soms haast ondraaglijk zijn, beklemmend. Je zou er de angst voor de pandemie in kunnen horen. Als je bereid bent in dat gevoel mee te gaan, en ertegen bestand bent, biedt 'Eventually' een rijkdom binnen de klankkleuren van de gemanipuleerde basklanken. De (online) muziek gaat vergezeld van een prachtig fotoboek (op elpeeformaat) met foto's uit de voorstelling. Eind dit jaar is ook een uitvoering op vinyl gepland.

Herman te Loo

Bezetting:

Jonathan Nagel (contrabas, elektronica),
 Ruby Frances Jones, Julyen Hamilton (stem).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://bit.ly/3aAd1P4>

REMBRANDT FRERICHS Pianoconcertos Nos. 1 & 2 TRPTK

Staccato worden bassnaren van de piano aangeslagen, kort, ritmisch, op variërende toonhoogten, rond de A. Na een tijdje speelt een eenzame cello een stijgend glissando (glijtoon) van B naar Cis, gevolgd door een viool die een dalend glissando speelt van E naar Cis. Met deze minimalistische middelen trekt pianist Rembrandt Frerichs (1977) de luisteraar zijn eerste pianoconcert in.

De componist-pianist werkt hierin samen met vijf strijkers uit het Concertgebouw-orkest (het Almakwartet plus bassist Dominic Seldis) en percussionist Vinsent Planjer. Vijf van blad spelende klassieke musici en twee improviserende jazzmusici, levert dat fusie tussen jazz en klassiek op?

Jazzuitvoeringen met strijkers komen vaker voor. Denk aan 'Parker With Strings' uit de jaren vijftig en andere vergelijkbare combinaties. In veel gevallen worden de strijkers ingezet als sfeerverhogende begeleiding, soms zelfs als niet meer dan aangename geluidswolken. Daarvan is hier geen sprake, want het begrip 'soloconcert' wordt door Frerichs letterlijk genomen, zoals men het uit de klassieke muziek kent: een dialoog tussen een (vaak virtuoze) pianist en een orkest.

Sinds het midden van de negentiende eeuw wordt er in de klassieke muziek niet meer geïmproviseerd. Ook 'vrije' cadensen in soloconcerten, waar de solist onbegeleid speelt, worden sinds die tijd opgeschreven. Ten tijde van bijvoorbeeld Mozart ging dit anders, want componisten voerden vaak zelf hun soloconcerten uit en namen daarbij de nodige vrijheid in hun eigen partij, improviseerden dus. Op dat oude gebruik zijn Frerichs' twee pianoconcerten gebaseerd.

...vervolg in de rechterkolom

In de pianoconcerten wordt flink geïmproviseerd door de pianist-componist. Percussionist Planjer krijgt eveneens de nodige vrijheid. De strijkersarrangementen zijn wel noot voor noot uitgeschreven. Deze zijn zeer gevarieerd: soms worden er impressionistische luchtige klanken gebruikt, dan weer komen er felle en snelle loopjes voorbij, evenals pizzicato (getokkelde) passages en mooi uitgewerkte melodische fragmenten. De strijkers worden flink aan het werk gezet, maar het zwaartepunt ligt op de pianosolo's: boeiend en gevarieerd pianospel op hoog niveau met hier en daar staccato gespeelde 'single note'-passages, die geïnspireerd lijken op de legendarische pianist Lennie Tristano. Tevens komt Ravel hier en daar om de hoek kijken in poëtische fragmenten.

De delen van het eerste pianoconcert lopen vloeiend in elkaar over, maar hebben elk een eigen vast aangehouden tempo. De ritmiek is meestal in 'rechte achtstes', zoals men kent uit Latinmuziek. Hier en daar komt men in de sfeer van langzame tango's. Slechts het slotdeel is gebaseerd op een snel swingritme. Van het tweede pianoconcert vallen vooral de tangoritmies in de eerste delen op, terwijl we in het derde deel meer in de sfeer van de barokmuziek belanden, waarna het vierde deel kort en krachtig afsluit in klassieke stijl.

Laten we de sleetse - eigenlijk achterhaalde - vraag toch maar eens stellen: 'is dit nou jazz?'. Zeker, dit is jazz, ook al ontbreekt de traditionele opzet met een ritmesectie. De geïmproviseerde solo's van Frerichs zijn qua notenkeus vaak in een jazzidroom en kennen herkenbare, vaste tempi, met een doorlopende groove. De luisteraar ervaart daardoor jazz. Het concertante karakter, de dialoog tussen solist en orkest, is een opvallend, maar geen exclusief klassiek kenmerk. Men kent dit ook binnen de jazz, zoals bij Duke Ellington.

We hebben met dit nieuwe album van Rembrandt Frerichs een indrukwekkend product in handen. Toen hem in een interview op televisie werd gevraagd of iemand anders dan hijzelf deze concerten eigenlijk wel zou kunnen spelen, aangezien hij vrijwel alles improviseert, gaf hij aan dat hij voor dat doel de pianopartij zou kunnen uitschrijven. Enerzijds een goed idee, anderzijds minder, want bijzonder zijn juist de avontuurlijke en geïnspireerde improvisaties, in combinatie met de uitgeschreven strijkersarrangementen. Het zou spannend zijn om deze concerten ook door een andere improviserende pianist te horen uitvoeren. De lat ligt hoog: net als Rembrandt zou dit een topjazzpianist moeten zijn, iemand die in staat is om vanuit elementaire notities te werken, zoals een aanduiding van motieven, melodische vertrekpunten en toonaarden, plus een ruwe schets van de strijkerspassages. Interessante materie zou dit opleveren: pianoconcerten die slechts door improviserende jazzpianisten kunnen worden gespeeld en daardoor bij elke uitvoering weer anders klinken.

Het zou trouwens mooi zijn als er meer van dit soort projecten kwamen, ook met andere solo-instrumenten, zo mogelijk met een volledig symfonieorkest.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Rembrandt Frerichs (piano), Marc Daniel van Biemen (viool), Benjamin Peled (viool), Jeroen Woudstra (altviool), Clément Peigné (cello), Dominic Seldis (bas), Vinsent Planjer (percussie).

Bekijk hier een video over het album:

<https://www.youtube.com/watch?v=cdKdCV-RZtU>

JAZZ OP HET PODIUM

FESTIVAL NORTH SEA ROUND TOWN

Datum en plaats:

6 en 7 juli 2022

Lantaren Venster, Rotterdam.

Als onderdeel van het festival North Sea Round Town beleefde op 6 juli muziek een voorpremière die saxofoniste, arrangeur en componiste **Marike van Dijk** schreef in het kader van de North Sea Jazz-compositieopdracht 2022. Ze presenteerde haar werk met een internationaal ensemble (Ben van Gelder (sax, fluit), Louk Boudesteijn (trombone), Amber Docters van Leeuwen (cello), Keisuke Matsuno (gitaar), Jozef Dumoulin (toetsen), Ruben Samama (bas), Ted Poor (drums) en Joost Kroon (drums)), dat overdag nog stevig had gerepeteerd. De nieuwe muziek van Marike van Dijk is complexe muziek. Als willekeurige passanten volgen stemmen en verhaallijnen eigen routes zonder elkaar te hinderen of te storen. Open muziek met een verhalend karakter, die je meevoert langs verrassende routes.

Met haar klankwereld ontvouwde Marike van Dijk een ander universum. Een spannend avontuur voor fijnproevers. Een avontuur dat werd opgenomen voor een cd die volgend jaar verschijnt. Daarvoor zijn ook opnames gemaakt van de tweede voorpremière in het Bimhuis (7 juli) en de première tijdens het North Sea Jazz Festival.

Op 7 juli presenteerde het **Dutch Jazz Collective** zijn debuutalbum 'Generations'. Ook dit concert was een voorproefje van het North Sea Jazz Festival, waar het in de blakende zon werd herhaald. De zon is een perfecte metafoor voor deze nieuwe bigband van Rotterdamse bodem, die ronkt, fonkelt en spettert. Dirigent Nils van Haften dreef zijn 'speelse jonge honden' naar de toppen van hun kunnen, gesteund door de geavanceerde arrangementen van pianist Robert Koemans.

Ab Schaap is de grote inspirator achter de Rotterdamse bigbandcultuur. Meermalen wordt hij gememoreerd om zijn inspirerende didactiek. Ook veel bandleden bracht hij ensemblevaardigheden bij. Vandaar het stuk 'Blues for Ab', een gloedvol eerbetoon aan de meester. Een verpletterende indruk maakte het Dutch Jazz Collective met 'Song for Silver'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Dutch Jazz Collective met boven Benjamin Herman en Jan van Duikeren, en onder links Jesse Schilderink. (Foto's: Joke Schot)

De nieuwe Rotterdamse formatie is een mooie aanwinst voor de Nederlandse bigbandsceen. Verschillende bijdragen van stersolisten Benjamin Herman (altsax) en Jan van Duikeren (trompet) inspireerden de andere jonge solisten tot inventieve improvisaties. De lyrische frasen van tenorsaxofonist Jesse Schilderink waren ontroerend mooi, maar pas op als hij losgaat in zijn onnavolgbaar rauwe virtuositeit. **Roland Huguenin**

Marike van Dijk. (Foto: Joke Schot)

Louk Boudesteijn (links) en Marike van Dijk. (Foto: Joke Schot)

Het volledige ensemble van Marike van Dijk: Ben van Gelder (sax, fluit), Louk Boudesteijn (trombone), Amber Docters van Leeuwen (cello), Keisuke Matsuno (gitaar), Jozef Dumoulin (toetsen), Ruben Samama (bas), Ted Poor (drums) en Joost Kroon (drums). (Foto: Joke Schot)

IN MEMORIAM

CLARENCE JAMES BECTON (1933 – 2022)

Op vrijdag 24 juni overleed de Amerikaanse jazzdrummer Clarence Becton in het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis in Amsterdam-West. Hij werd 88 jaar. Becton heeft ruim veertig jaar in Amsterdam gewoond, sinds 1981. Hij speelde met vele grote namen uit de jazzgeschiedenis, onder anderen Jon Hendricks, Coleman Hawkins, Joe Henderson, Thelonious Monk, Mal Waldron en Woody Shaw – maar de lijst is veel langer.

Becton wordt geboren in 1933 in het gehucht Fidler, Mississippi, in de 'deep south' van de Verenigde Staten, waar rassensegregatie en -discriminatie op dat moment overheidsbeleid zijn. "In Fidler had je geen stromend water, telefoon of elektriciteit", aldus Becton. "Voor een bezoek aan de dokter moest je twintig mijl reizen per ezelskar. Omdat er geen scholen of schoolbussen waren voor zwarte kinderen, moesten mijn broer en ik drie mijl lopen door bossen en moerassen, bevolkt door dodelijke gifslangen en andere serieuze gevaren. Vervolgens kwamen we bij een kerkje, één kamer groot, waar iemand uit de lokale gemeenschap die kon lezen, schrijven en rekenen ons onderwees." Via de kerk komt Becton voor het eerst in aanraking met muziek. In het nabijgelegen dorp Cary ziet hij straatmuzikanten blues spelen. Hij wil ook gitaar spelen, maar er is geen geld om er één te kopen. Op tienjarige leeftijd probeert Becton zelf een gitaar te bouwen van hout, spijkers en draad. Het lukt hem echter niet een bespeelbaar instrument te maken.

In 1945 verhuist Becton met zijn oom en tante naar Buffalo, New York. Het is de tijd van de massamigratie van Afro-Amerikanen uit het zuiden naar het noorden van de VS, waar de rassenwetten minder stringent zijn. In Buffalo studeert hij elektrotechniek aan de hogeschool. Luisterend naar een lokaal radiostation wordt hij gegrepen door de drums. Hij koopt een paar drumsticks, begint te oefenen op een zelf geïmproviseerde drumset en speelt mee met de radio. Later neemt hij drumles bij een klassieke percussionist, die hem leert [...vervolg in de rechterkolom](#)

Clarence Becton. (Foto: Bas Uterwijk)

noten lezen en hem de basisprincipes van ritmiek bijbrengt. Spelen op een drumset leert hij door de grote namen te observeren tijdens optredens. In 1953 koopt Becton voor het eerst een elementair setje met een bass- en snare drum, ride cymbal en hi hat. Hij heeft een maand om te oefenen voor het eerste optreden. Na ongeveer een jaar rhythm & blues spelen op dansfeesten, wordt Becton gevraagd voor een jazzkwartet en begint zijn carrière als jazzdrummer.

Krap tien jaar later, in 1965, vraagt zanger Jon Hendricks, die voor een aantal optredens is neergestreken in Buffalo, hem mee op tour. Dit is voor Becton een kans om aan de benauwende provincie stad te ontsnappen – zijn internationale carrière neemt een vlucht.

In 1970 speelt Becton een serie optredens met pianist Thelonious Monk in de Both/And Club in San Francisco. Monk vraagt hem vervolgens mee op tour, maar Becton kiest ervoor om zijn muziektheoriestudie af te maken, waarvoor hij destijds naar San Francisco is gekomen. Deze beslissing tekent Becton als professioneel én als eeuwige student.

In 1983 – Becton woont inmiddels in Amsterdam – treedt hij in dienst als drumdocent bij het Conservatorium in Den Haag. Deze functie zal hij vervullen tot hij in 1998 met pensioen gaat.

In de ruim veertig jaar dat hij in Amsterdam woont, speelt Becton met tal van muzikanten, waaronder Burton Greene, Patrick Sedoc, Charli Green, Benny Bailey, Leonard Jones, Frans Elsen, Rachel Gould, Gijs Hendriks, Armando Cairo, Ghasem Batamuntu, Arnold Klos, Brian Leinwand, Robert Rook, Sean Bergin en Jarmo Hoogendijk.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

vervolg IM Clarence Becton

In zijn latere jaren, Becton is dan al 78, treedt hij nog met enige regelmaat op met een kwartet met bassist Thomas Winther Andersen, pianist Timothy Banchet en ondergetekende. Het is zijn laatste band. Rond 2017 besluit Becton te stoppen met spelen en wordt hij getroffen door een slopende ziekte.

Becton zocht zijn hele leven naar vrijheid en (muzikale) autonomie en wist zich op te werken tot een meesterdrummer, die met de allergrootsten het podium deelde. Zijn muzikale integriteit, menselijke eenvoud en vermogen om tijdens het musiceren echt te luisteren, blijven van waarde voor hen die hem hebben gekend of met hem gespeeld hebben. Bijna altijd is er in zijn spel die karakteristieke 'triplet feel', de hartslag van de Afro-Amerikaanse muziek. Nederlandse drumcollega's als John Engels, Eric Ineke en Joost Kesselaar, maar ook jongere muzikanten, roemen allen zijn spel en integriteit.

Op vrijdagmiddag 24 juni bezoeken een paar bevriende muzikanten Becton op zijn ziekbed. Ze draaien oude opnames en spelen op de instrumenten die ze hebben meegebracht. Ze drukken Becton, die ernstig verzwakt is en nauwelijks nog kan spreken, twee drumsticks in handen. Hij grijpt ze vast en zal ze niet meer loslaten.

Rust zacht oude strijder.

Olaf Zwetsloot (saxofonist)

(met dank aan Barbara Ina Frenz)

VARIA

Bert Joris viert 65ste verjaardag op Jazz Middelheim (Antwerpen)

Trompettist Bert Joris werd 18 januari 65 jaar. Reden voor een interview, vond de redactie van het Vlaamse blad Jazzmo (juni 2022). "Vroeger was het altijd Chet, Chet, Chet", zegt Joris daarin. Ook merkt hij op dat hij zichzelf 'de jongste jaren niet als een jazzmuzikant, maar als een jazzliefhebber' beschouwt. Onveranderd is zijn liefde voor swing en 'groove': "dat buikgevoel, die ongelooflijke oerkracht van de swing". In de rest van zijn loopbaan wil hij nog vooral tot 'de kern van zijn verhaal' doordringen. In augustus viert Joris zijn verjaardag op het podium van het festival Jazz Middelheim in Antwerpen. Hij speelt daar met het octet van zijn zoon Sam, die eveneens trompettist is.

FESTIVALS JULI/AUGUSTUS

JAZZ IN HET PARK

Stadspark, Aarschot

20 juli 2022

(www.zomervanaarschot.be)

Met: Blue Bop Quintet en Base-12.

JAZZ IN HET PARK

Schellekenspark, Dendermonde

21 juli 2022

Met: The Cotton City Jazzband (14.00 uur) en 'What A Wonderful Toots' met Eric Melaerts, Bruno Castellucci, Patrick Deltenre en Bart De Nolf (16.00 uur).

GOUVY JAZZ & BLUES FESTIVAL

Ferme Madellon, Gouvy

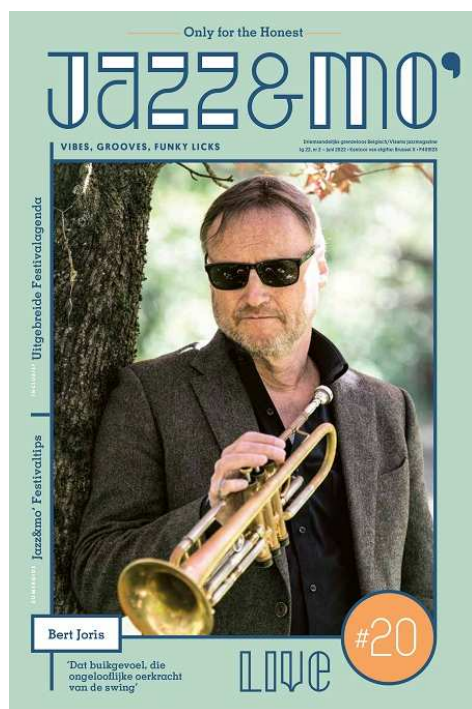
2, 3 (jazz), 4 (blues) augustus 2022

(<https://madelonne.be/40e-festival>)

Met onder anderen: Antonio Farao Quartet, George Cables Quartet feat. Roberta Gambarini, Dameronia's Legacy Allstar Octet, Elia Bastida meets Scott Hamilton en Harry Allen – Thomas Ibanez Quintet.

...vervolg op de volgende pagina rechts

VARIA

Jazz&mo' #20 uit

Op de voorplaat van het juninummer van het Vlaamse blad Jazz&mo' prijkt trompettist Bert Joris. Hij is dit jaar 65 geworden en daarom uitgebreid geïnterviewd. Ook staat een festivalagenda in het blad en in dat kader komen aan het woord: The Comet is Coming (Couleur Café), Or Bareket (Brosella) en Kae Tempest (Gent Jazz). Ook wordt stilgestaan bij het werk van drie programmatoren (Danny Theuwis, Tom Michiels en Jeroen De Weder). De pianisten Kris Defoort en Eve Beuvs luisterden nog eens naar het legendarische album 'The Köln Concert' van Keith Jarrett en geven hun bevindingen. Tevens een overzicht van de beste Belgische jazzpodia.

Meer info: <https://bit.ly/3nIfXw5>

Boek over Gent Jazz 2002-2022

Onder de titel 'Gent Jazz 2002-2022' is bij uitgeverij Snoeck een boek verschenen over het festival Gent Jazz. Samensteller is Karel Van Keymeulen. Het boek biedt een blik achter de schermen, sfeerverslagen, memorabele momenten en anekdotes. Het verhaal van het festival wordt verteld door programmatoren, vrijwilligers, sponsors en (ex-)medewerkers, maar ook door journalisten en muzikanten zoals Jan Hautekiet, Lady Linn, Bert Ostyn, Marc Van den Hoof, Ben Van Alboom, Lander Gyselinck, Lies Steppe en Karel Van Keymeulen zelf. Het boek bevat veel foto's.

Meer info: <https://bit.ly/3ylq3YE>

FESTIVALS AUGUSTUS (vervolg)

AMERSFOORT JAZZ FESTIVAL

Diverse podia, Amersfoort
4 tot en met 14 augustus 2022
<https://www.amersfoortjazz.nl>

Met onder anderen: Matthijs Geerts, Ellister van der Molen, Tijs Klaassen, Rob van Bavel, Bart Wirtz, Tijn Wybenga & AM.OK, Sun-Mi Hong, Teus Nobel Liberty Group, Nick Scholten, Bim All Stars, Eric Ineke Frans Elsen Tribute, Erik Verwey, Ed Verhoeff, Han Bennink en Rein De Graaff 80 Super Jam.

GAUME JAZZ FESTIVAL

Rosignol, Tintigny
12, 13, 14 augustus 2022
<https://www.gaume-jazz.com>

Met onder anderen: Antonio Serrano, Fabrice Alleman, Evidence feat. Philip Catherine, Grand Picture Palace, Mathias Levy, Pia Salvia & Noam Israeli, Pauline Leblond Double Quartet en Margaux Vranken.

JAZZ MIDDELHEIM

Park Den Brandt, Antwerpen
12 tot en met 15 augustus 2022
<https://jazzmiddelheim.be>

Met onder anderen: Trombone Ensemble Nabou Claerhout, Lander & Adriaan, Jef Neve, Bert Joris 65, Fred Hersch, Kurt Rosenwinkel en Toots Thielemans 100th Anniversary Official Concert.

COLOGNE JAZZWEEK

Diverse podia, Keulen
13 tot en met 20 augustus 2022
<https://jazzweek.de>

Met onder anderen: Petter Eldh, Theo Blackmann & Julia Hülsmann, Philip Zoubek Trio, Sons of Kemet, Nate Wood, Anthony Braxton Trio, Bassmasse, Gerald Clayton, Brandee Younger, Nabou, Eve Risser en Jakob Bro Trio.

JAZZWOOD

Chartreuzenbos Linden, Holsbeek
20 augustus 2022
<https://www.jazzwood.be>

Met: Philip Catherine Quartet, Yvonne Walters & Friends en Hugo Boogaerts Moon Express.

ZOMERJAZZFJETSTOUR

Simplon, Reitdiepdal, Groningen
26, 27 augustus 2022
<https://www.zift.nl>

Met onder anderen: Louis Sclavis/Vincent Courtois, Flat Earth Society, Nationaal Jeugd Jazz Orkest onder leiding van Maarten Hogenhuis, Kruidkoek, Jeroen Kimman Orquestra del Tiempo Perdido, Klatwerk 3, Don Kapot en Han Bennink80.

JAZZ 04 AU FIL DE L'EAU

Diverse podia, Luik
28 augustus 2022
<https://www.jazz04.be/rallye>

Met onder anderen: Loriers/Postma/Thys, Julien Tassin, Ramon van Merkenstein, Martin Salemi en Gaspard Sixx Trio.

JAZZTIVAL

Diverse podia, Alkmaar
28 augustus 2022
<https://www.jazztival.nl>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

TINY PARHAM (SUPPLEMENT)

In Jazzflits 379 (pagina 20) stond een uitgebreid artikel over bandleider Tiny Parham. Na de deadline kwam nog relevante aanvullende informatie over de geboortedatum en -plaats bij de auteur binnen.

De informatie komt van John Wright van de Fulton Public Library in Atlanta. Mister Wright vond geen documenten die aantonen dat Tiny geboren is in Canada of dat zijn ouders daar hebben gewoond. Een geboorteakte rond 1900 was ongebruikelijk. Die werd pas ingevoerd vanaf de jaren 1940.

Op de Registration Card World War II van 16 februari 1942 zegt Tiny dat hij geboren was in Kansas City, Missouri op 25 december 1900, hij zou dan 42 geweest zijn bij overlijden.

Tiny Parham in 1918 als student.
(Foto: Educational Messenger, 1918)

Op Registration Card World War I van 12 september 1918 zegt hij geboren te zijn op 25 december 1897 in Kansas City, Missouri. John Wright vond in de Kansas City Journal van 29 december 1897 dat 'a baby boy was born to R S and Alice G Parham', hij zou dan 45 geweest zijn bij overlijden.

De 'Thirteenth Census of the United States: 1910 - Population', van 22 april 1910, geeft geboorteplaats Missouri, Parham staat genoteerd als 12-jarige.

Conclusie: gebaseerd op dat krantenbericht van 29 december 1897, zijn Registration Card World War I en de Dertiende Volkstelling mogen we besluiten dat Tiny Parham geboren is op 25 december 1897 in Kansas City, Missouri.

...vervolg in de rechterkolom

REGISTRATION CARD—(Men born on or after February 17, 1897 and on or before December 31, 1921)

SERIAL NUMBER 1828 HARTZELL PARHAM ORDER NUMBER 10 264

2. PLACE OF RESIDENCE (Print) 409 E. OAKWOOD BLVD CHICAGO COOK ILL

3. MAILING ADDRESS SAME

4. TELEPHONE KEN 1240

5. AGE IN YEARS 41 yrs DATE OF BIRTH DEC 25 1900

6. PLACE OF BIRTH KANSAS CITY MISSOURI

7. NAME AND ADDRESS OF PERSON WHO WILL ALWAYS KNOW YOUR ADDRESS MUSICIAN'S UNION 3934 S. STATE ST

8. EMPLOYER'S NAME AND ADDRESS HARTZELL PARHAM

9. PLACE OF EMPLOYMENT OR BUSINESS 409 E. OAKWOOD BLVD CHICAGO COOK ILL

I AFFIRM THAT I HAVE VERIFIED ABOVE ANSWERS AND THAT THEY ARE TRUE.

D. S. S. Form 1 (Revised 1-1-42) (over) GPO 16-21630-2 Hartzell S. Parham

De Registration Card World War II van Tiny Parham.

Leonard Feather in zijn Encyclopedia uit 1960 heeft ook Kansas City als geboorteplaats, maar totaal andere foutieve data inzake Parhams geboorte en overlijden.

John Chilton (16 juli 1932-25 februari 2016) citeerde in zijn eerste 'Who's Who In Jazz' van 1970 Kansas City als geboorteplaats, het blijft gissen waarom hij in 1978 plots Winnipeg opgeeft, in officiële documenten is daar geen spoor van. Over de overlijdensdatum hoeft overigens geen enkele twijfel te zijn. Die is definitief 15 april 1943, in Milwaukee, Wisconsin.

Erik Marcel Frans

REGISTRATION CARD

SERIAL NUMBER 891 Hartzell Robert Parham ORDER NUMBER 271

PERMANENT HOME ADDRESS 3500 Gillham Road, KANSAS CITY, MISSOURI

Age in Years 20 Date of Birth December 25th 1897

RACE: White, Negro, Oriental, Indian, Citizen, Non-citizen

U. S. CITIZEN: Native Born, Naturalized, Citizen by Father's Naturalization Before Registrant's Majority, ALIEN: Declarant, Non-declarant

15 If not a citizen of the U. S., of what nation are you a citizen or subject?

16 PRESENT OCCUPATION Chauffeur

17 EMPLOYER'S NAME J. R. Mercer

18 PLACE OF EMPLOYMENT OR BUSINESS 1229 Monroe Ave. Kansas City, Mo

19 NEAREST RELATIVE Name Robert Parham (father)

20 Address 3500 Gillham Road, Kansas City, Mo

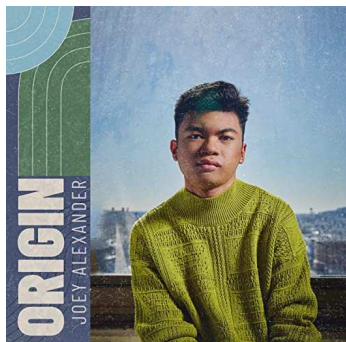
I AFFIRM THAT I HAVE VERIFIED ABOVE ANSWERS AND THAT THEY ARE TRUE.

P. M. G. O. Form No. 1 (Red) Hartzell Robert Parham

De Registration Card World War I van Tiny Parham.

JAZZWEEK TOP DRIE

4 juli 2022

- 1 Joey Alexander**
Origin
(Mack Avenue)
- 2 Steve Davis**
Bluesthetic
(Smoke Sessions)
- 3 Caesar Frazier**
Tenacity As We Speak
(TrackMerchant)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J.

• Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZ-**

FLITS-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat.

Adverteren: Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

DOWNBEAT CRITICS POLL 2022

Geri Allen in 2016 op Jazz Middelheim. (Foto: Tom Beetz)

TINEKE POSTMA ANDERMAAL ALS RISING STAR IN DOWNBEAT CRITICS POLL

Saxofoniste Tineke Postma staat hoog genoteerd in de zeventigste Critics Poll van het toonaangevende Amerikaanse blad Downbeat. In het categorie 'Rising Star' staat ze op nummer zeven bij de altsaxofonisten. Postma's naam is al enkele jaren een vaste waarde in deze categorie van de Poll.

Bij de 'gearriveerde musici' zijn de Nederlanders Han Bennink (tweemaal) en Ab Baars als middenmoters in respectievelijk de categorieën 'drums', 'percussie' en 'klarinet' te vinden. Omdat de meeste deelnemende critici uit de VS komen, staan als te doen gebruikelijk overwegend Amerikaanse namen in de poll genoteerd. Meerdere toposities verwierf wederom orkestleider Maria Schneider. Zij staat met haar Maria Schneider Orchestra bovenaan in de categorie 'Large Ensemble' en werd ook gekozen tot de beste componist en arrangeur. Pianiste **Geri Allen** wordt opgenomen in de Downbeat Hall of Fame.

De beste platen van het afgelopen jaar zijn volgens de critici:

James Brandon Lewis Red Lily Quintet, [Jesup Wagon](#)
Kenny Garrett, [Sounds From The Ancestors](#)
Cécile McLorin Salvant, [Ghost](#)
Pat Metheny, [Side-Eye NYC \(V1-IV\)](#)
Vijay Iyer, [Uneasy](#)

Enkele andere uitslagen: beste groep: Charles Lloyd & The Marvels; beste trompettist: Ambrose Akinmusire; beste trombonist: Michael Dease; beste sopraansaxofonist: Jane Ira Bloom; beste altsaxofonist: Kenny Garrett; beste tenorsaxofonist: Charles Lloyd; beste pianist: Kris Davis; beste bassist: Ron Carter; beste pianist: Herbie Hancock en beste drummer: Brian Blade. Als beste zanger komt Kurt Elling uit de bus en de beste zangeres is Cécile McLorin Salvant. De Nederlandse journalisten Coen de Jonge (Jazzbulletin, Jazzism) en Dick Hovenga (Written in Music) waren twee van ongeveer 150 'critics' die stemmen uitbrachten. De Poll is gepubliceerd in het augustusnummer van Downbeat.